

Kázání: 179. O díře do nebe

Kázání

O díře do nebe

1. čtení: 1. Mojžíšova 28, 10 - 19a

10 Jákob vyšel z Beer-šeby a šel do Cháranu.

11 Dorazil na jedno místo a přenocoval tam, neboť slunce již zapadlo. Vzal jeden z kamenů, které na tom místě byly, postavil jej v hlavách a na tom místě ulehl.

12 Měl sen: Hle, na zemi stojí žebřík, jehož vrchol dosahuje k nebesům, a po něm vystupují a sestupují poslové Boží.

13 Nad ním stojí Hospodin a praví: „Já jsem Hospodin, Bůh tvého otce Abrahama a Bůh Izákův. Zemi, na níž ležíš, dám tobě a tvému potomstvu.

14 Tvého potomstva bude jako prachu země. Rozmůžeš se na západ i na východ, na sever i na jih. V tobě a ve tvém potomku dojdou požehnání všechny čeledi země.

15 Hle, já jsem s tebou. Budu tě střežit všude, kam půjdeš, a zase tě přivedu do této země. Nikdy tě neopustím, ale učiním, co jsem ti slíbil.“

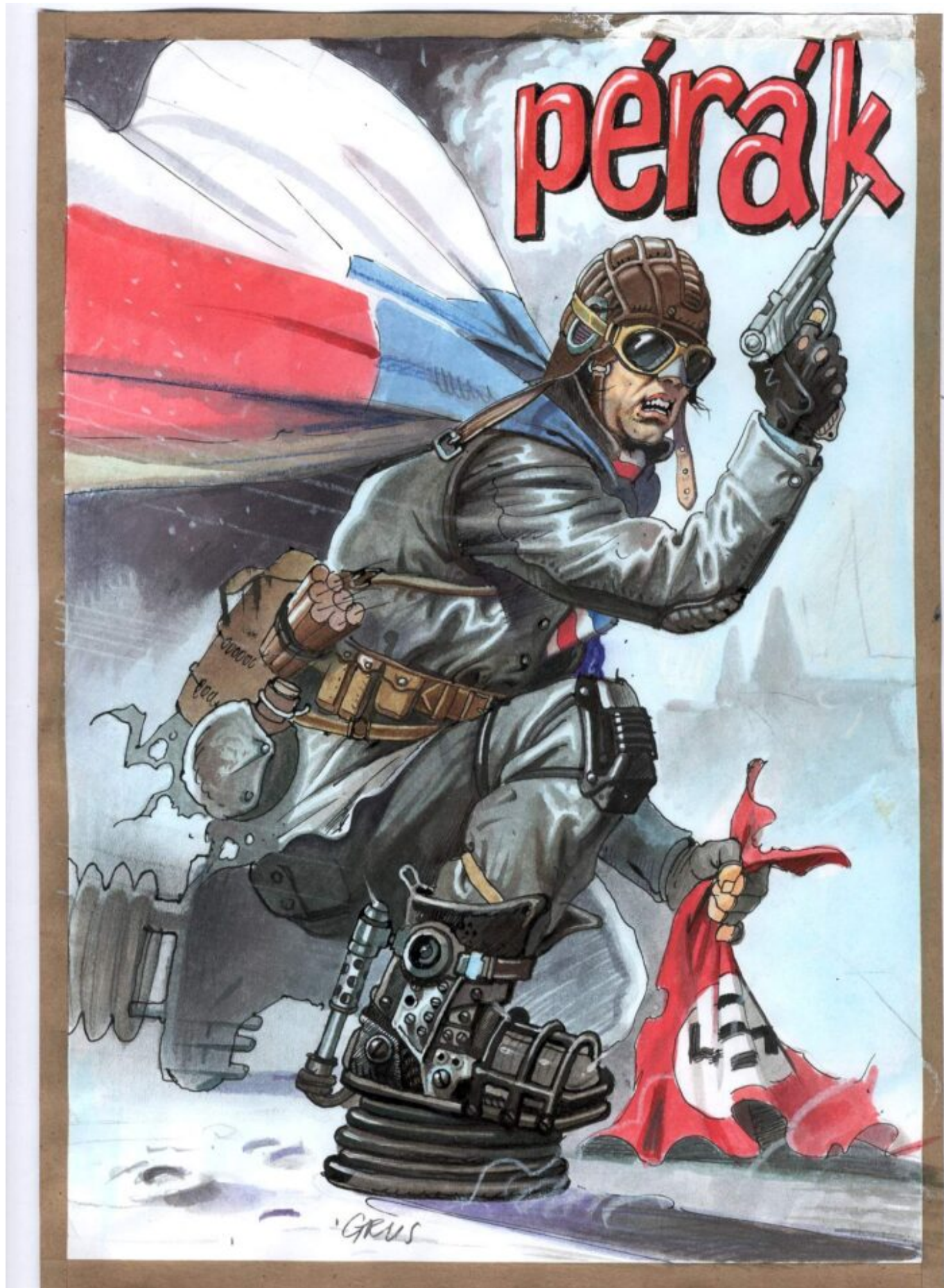
16 Tu procitl Jákob ze spánku a zvolal: „Jistě je na tomto místě Hospodin, a já jsem to nevěděl!“

17 Bál se a řekl: „Jakou bázeň vzbuzuje toto místo! Není to nic jiného než dům Boží, je to brána nebeská.“

18 Za časného jitra vzal Jákob kámen, který měl v hlavách, a postavil jej jako posvátný sloup; svrchu jej polil olejem.

19 Tomu místu dal jméno Bét-el (to je Dům Boží) .

Sestry a bratři, za protektorátu se prý rozšířila taková městská legenda, že se po Praze pohybuje muž zvaný Pérák. Pérák proto, že měl k botám připevněná jakási ocelová péra, s jejichž pomocí se obrovskými skoky pohyboval rychleji než kdokoli jiný. Byl to naštěstí našinec.

Objevoval se často tam, kde se našim lidem ze strany nacistů děla nějaká nespravedlnost. Obvykle rychle sjednal nápravu a dříve, než ho mohli zatknout, byl ten tam. Někteří téhle představě létajícího

tajemného mstitele možná i věřili, pro většinu Pražanů to samozřejmě byla jen vtipná fabulace v tíživé době.

Po válce pak legendy o Pérákovi vyšly v kreslené podobě, a byly prý velmi populární. Když se pak moci ujali komunisté, slehla se po létajícím muži zem. Pérák se celých 40 let neukázal a nechal klidně národ ve štychu. Ještě že přišel ten Gorbačov a stihli jsme se včas schovat pod dešítík Aliance.

Kdyby se tak bývalo nestalo, myslím, že by nám dnes bylo daleko víc ouvej, než si myslíme, že nám je. Národ, který není zrovna velmocí, si holt nemůže moc vyskakovat. Natož když se nachází ve střední Evropě, kde byla vždycky tlačénice. Mít silnějšího kamaráda, který se zaručí pomoci v nouzi, je rozhodně k nezaplacení.

A teď si vemte, sestry a bratři, že Jákob, o kterém jsme četli, ještě ani národem nebyl. Věděl sice od dědy Abrahama, že to má jejich rodina slíbené od Pána Boha, že tedy se z ní jednou stane velký národ, ale to bylo tak všechno.

Zatím to tak vůbec nevypadá. Jákob je sám a na útěku před svým bratrem, kterého nepěkně podvodem připravil o dědictvá práva. Sám, bezprizorní, bez ochranky, dokonce bez střechy nad hlavou, v zemi, která mu nepatří, kterou Hospodin dědovi Abrahamovi zatím pouze slíbil. Takže nic, docela nic, o co by se psanec Jákob mohl opřít, co by držel v ruce, čím by se mohl vykázat, na co by mohl spolehnout. Hrozná situace.

Jak my lidi podobné hrozné situace nesnášíme! Třeba když jako Jákob něco nepěkného provedeme a přijde se na to. Nebo když něco nezvládáme, když nás postihne nějaká pohroma, a najednou jsme v tom úplně, ale úplně sami.

Zajímavé je, že - jak my lidé tyhle hrozné situace nesnášíme - Bůh je naopak vyhledává. Ne, že by nám je přál, spíš proto, že v takových situacích se s námi dá lépe komunikovat, že jsme vnímavější na to, co nám chce sdělit, že se případně necháme vzít za ruku a neutíkáme pořád někam jinam jako rozpustilé děti.

Bůh má bezradné osamělé hříšníky fakt moc rád. Proto ostatně později v osobě Ježíše Krista vstoupil do našeho světa. Jak víme z evangelií, Ježíš obvykle netrávil čas se zbožnými a počestnými farizeji a zákoníky, nýbrž s obecně odsuzovanými výběřčími daní a vůbec s lidmi, kteří se nemohli vykázat úplně čistým štítem a byli proto od ostatních více či méně diskvalifikováni.

Bůh prostě miluje lidi na okraji, lidi vyloučené, vyřazené a osamocené. Proč? Protože tihle lidé mohou - na rozdíl od většiny, která je betonově ukotvená ve svých názorech, představách a předsudcích - být schopni se na sebe a svět kolem podívat jinak, nově, Božíma očima.

I kdyby nakrásně takový výběřčí daní přestal pro Římany daně vybírat, zůstane mu škráloup nadosmrti. Nikdy ho ti spravedliví a bohabojní už mezi sebe nevezmou. Navždycky bude na okraji. S Ježíšem se ovšem může stát součástí něčeho nového, součástí komunity budoucnosti zvané Boží království, komunity, kde jsou si všichni rovni, kde si navzájem neubližují, ale pomáhají.

Proto se Ježíš přátelil právě s těmi na okraji. S hříšníky se dá dělat Boží království, s rádoby dokonalými se nic nového dělat nedá.

Právě proto se Hospodin ve snu ukázal psanci Jákobovi. Kdyby se byl býval Jákob narodil jako první, nepodvedl by svého bratra a dědictví by mu takřikajíc spadlo do klína, určitě by se mu tenhle sen nezdál. Sen o žebříku, který dosahuje až do nebes a o andělech, kteří po něm sestupují a vystupují.

Nutno podotknout, že tenkrát andělé ještě neměli křídla, ta si k nim lidé přimysleli až později. Kdyby

křídla měli, tak by nepotřebovali žebřík, to dá rozum. Otázkou je, co vlastně tihle poslové Boží na Zemi pohledávali.

Tenkrát se mělo za to, že existuje něco na způsob andělských hlídek. Jestliže je Hospodin nejvyšším panovníkem veškerenstva, musí mít i svou nebeskou policii, která dohlíží na pozemské dění. Jákob byl ve snu nejspíš svědkem střídání andělských hlídek, jedna sestupovala na zem, protože jí začínala šichta, a jiná zase vystupovala po směně zpátky do nebes.

Celé to noční zjevení mělo Jákoba ležícího pod širákem ujistit, že není sám, vydaný na pospas cizím lidem nebo osudu. Je tady nebeské četnictvo, které vše sleduje, a kdyby bylo snad nejhůř, zastane se ho. Jákobovi se prostřednictvím noční vize dostalo ujištění, že Hospodin o něm ví, že je s ním i kdyby si jinak připadal docela sám a v úzkých.

Bylo to jeho první osobní setkání s Bohem, který se kdysi zjevil jeho dědovi Abrahamovi. Zatím s ním neměl žádné zkušenosti a dokonce jej ani nijak nevyhledával. Bylo to spíš naopak, Bůh našel uprchlíka Jákoba, jak spí na zemi bez střechy nad hlavou a navázal s ním kontakt. Takhle on to s námi lidmi dělá pěkných pár tisíc let.

Je to ten nejlepší způsob, jak se s ním seznámit. Naše vlastní snažení nějak na sebe upozornit, nějak se Hospodinu vetřít do přízně, obvykle nikam nevede. Řešením je odmyslet si všechno, na co spoléhám, na čem stavím, na co jsem pyšný, a stát se před Bohem takříkajíc ničím - jako byl zrovna Jákob. Potom teprve ho lze uvidět.

Jákob Hospodina ve snu spatřil nad oním žebříkem. Slyšel ho, jak všechno, co slíbil dědovi Abrahamovi, potvrzuje i pro něj. Jákobovo potomstvo se rozmnoží a celé lidstvo z něj bude mít požehnání.

Tohle je velice důležité. Jákob má vědět, že nejde jen o to být úspěšný, založit národ, stranu, církev nebo tak něco; jde o to, jaký to má nakonec smysl a cíl. Má to být požehnání pro všechny.

Stejně tak i my můžeme být úspěšní, a nemyslím teď nutně na počet potomků, můžeme být schopní na mnoho způsobů, může se nám dařit, ale tady to nekončí. Všechno, čeho dosáhneme a co se nám podaří, by mělo nějak souviset i s ostatními lidmi.

Nežijeme sami sobě, jsme tu pro druhé, máme se stávat požehnáním, to znamená zprostředkovateli všeho dobrého, co nebývá jinak moc často k dispozici. Mám teď na mysli třeba docela obyčejný zájem o druhé, ochotu pomoci nebo prosté přátelství.

Jako křesťané vyznáváme, že právě tak se nám zjevil Bůh v příběhu Ježíše Krista. Jako ten, kterému nejsme lhostejní, který je s námi navzdory tomu, co jsme zač, který vzal na sebe naše průšvihy a temné sklony a trpěl za to všechno místo nás. Že je někdo křesťan se pozná právě podle toho, jestli je požehnáním, zejména pro ty, kdo jako Jákob třeba prchají, kdo jsou osamělí a na okraji.

Když se Jákob ze spánku probal, uvědomil si, jak zásadní to byl sen. Došel přesvědčení, že nocoval na místě, kde se nachází brána do nebes, otvor, kterým se dá cestovat nahoru, tam i zpět. Takových míst po světě moc není.

Kdyby tam byl tenkrát místo Jákoba někdo jiný, nejspíš by se snažil tohohle objevu nějak využít. Když už se jednou člověk ocitne u díry přímo do nebe a navíc je tam přistavený žebřík, samo se nabízí všechno trápení nechat na Zemi a frknout nahoru.

Byl to sice jen sen, ale hodně realistický - pokud by to nešlo vyšplhat nahoru doopravdy, pak se dá zmizet do nebe alespoň ve snu. Jenže Jákob o nic takového neusiluje. Nestojí o to zapomenout na

pozemské problémy a odebrat se do nějaké nebeské nirvány. Jákob ví, že je pozemšťan a je jím rád, zvláště teď, když dostal ujištění, že navzdory své neradostné situaci není sám. A tak to má být.

V tomhle je ta biblická víra úžasná. Že Bůh je s námi navzdory tomu, jací jsme, zvláště když se nám nedaří. A potom taky že nemusíme šplhat do nebe. Ostatně, určitě bychom z té výšky dostali závrať – není o co stát.

Stačí, když nebe necháme nějakou tou nebeskou dírou protékat na naši zem. Stačí, když se nebudeme bránit, aby andělské hlídky mezi námi lidmi šířily nebeské hodnoty, jako jsou soucit, porozumění nebo velkorysost.

Stačí, když dovolíme, aby se Boží vůle, jako je v nebi, stala běžnou výbavou i tady na Zemi. Prosíme tak ostatně v modlitbě Otče náš. Jde jenom o to nebrat šíření nebeských hodnot jen jako sen, ale jako výzvu. Výzvu, kterou rozhodně stojí za to uskutečňovat. Pérák, ani nikdo jiný, to za nás pozemšťany neudělá.

PeČ

SPCH 23. 7. 2023

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)